

ONUN DİRDİ BİŞKA

Hepsinin canına okumuştum. Sabaha kadar uğraşmışım ama değmişti. Annemden azar işitmek için biraz uyumayı düşündüm. Gözlerimi kapadım. Ama uyuyamıyordum. Az önce bilgisayar ekranındaki karakterler, şimdi göz kapaklarımda kılıç çarpıştırıyorlardı ve ben uykuya dalamıyordum. Yaklaşık bir saat uykuyla cebelleşmişim, tam dalacakken annem baş ucuma dikildi.

-Kalk, hadi Kaya!

Güç bela gözkapaklarımı aralamaya çalışırken annem bir çığlık koparıverdi.

- Gözlerin kan çanağına dönmüş, hadi kahvaltıya!

...

İçilmeden masada kalmış çay kadar soğuktu, kahvaltıda annem. Büyük bir sessizlik içinde omletlerimizi yedik. Masayı toplarken öfkeli bir sesle:

- Anneannene gitmen gerek, dedi.
- Neden?
- Mum çiçeğini istiyor.

“Off! Ne bitmek tükenmek bilmez yeşil sevdası... Neymiş efendim, şimdi de mum çiçeği ekecekmiş. Kokusu çok güzelmiş de bütün odayı sarıyormuş da zaten ev Amazon Ormanı’na dönmüş, diye kendi kendime söylendim.

Birkaç dakika sonra bir elimde telefon, diğerinde minik bir saksı ile anneannemin kapısının önündeydim. Zile uzandım ama basmaya çekiniyordum. Yine çiçekten böcekten uzun uzun anlatacak, bana söyleyecek söz bırakmayacaktı. Telefonu bırakıp onunla sohbet etmem için sofraya hazırlayacak, sonra da ağzıma burnuma kaşık kaşık yemek sokmaya çalışacaktı, ne yazık ki kurtuluş yoktu.

Sonunda bütün ordularını parmağının ucunda toplayan bir komutan gibi cesurca zile basıverdim. Kapı açılırken biraz olsun mutlu gözükme için sırtıyordum. Anneannemle, kedisi “Fesleğen” açtı kapıyı. Fesleğen, telaşlı telaşlı anneannemin bacaklarına dolanıyor, garip sesler çıkarıyordu. Yüzünde her zamanki mutlu gülümsemesi vardı anneannemin.

- Ooo! Hoş geldin kuzum! Aaa, sen de hoş geldin mumçiçeği. Hadi girin içeri, derken küçük bir kız çocuğunun, oyuncak bebeğini kucaklaması gibi mutlulukla sarıldı elimdeki saksıya, ardından göz kırptı:

- Seversin diye sana karnıyarık yaptım, Kuzum.

Sonra karnıyarık için bahçeden topladığı naneleri anlatmaya başladı. Nanelerden hanımeline, oradan karayıldız çiçeğine geçti. Bunları anlatırken elindekini, daha büyük bir saksı ile değiştirmek için balkona gidip geliyordu. Fesleğen etrafta telaşla dolaşmaya devam ediyor, arada yardım ister gibi miyavlıyordu. Açtı herhalde, yıpranmış, yorgun gözüküyordu. Bir gözüm cep telefonumda, anneanneme seslendim:

- Sen aç bırakmazdın bunu. Ne istiyor?
Anneannem kendinden emin:

- Aç değil, onun derdi başka. Dikkat et, aç miyavlaması değil bu.
- Aman anneanne, kedi işte “Gigabite”ımı yükselt!” diye yalvaracak hali yok ya! Her zamanki gibi “Açım” diye miyavlıyor.

Kendim kaşınmıştım. Artık ne yapsam boştu. Şu anda anneannemin büyüklü küçüklü saksılardan yoğurt kaselerine hatta bitki sulama kabına kadar her şeyin içine çiçek ektiği oturma odasında, “kedi konferansı” dinlemek zorundaydım. Kaçış yoktu.

- “Hep aynı miyavlıyor işte” olur mu, Kuzum? Dikkatli dinle de gör bak, neler anlatıyor bizim Fesleğen, sadece Fesleğen mi bütün hayvanlar, bir tek hayvanlar mı, bitkiler de... Hatta şu esen lodos bile “Gözüm yaşlıdır, benim.” Diyor. Dayanamayıp bağırdım:
- Yok artık anneanne. Korkutucu olmaya başladı. Sana kalırsa kedi, köpek, ağaç, rüzgâr herkes konuşuyor. “Gözüm yaşlıdır, benim.” Ne demek ya?
- Lodosun ardı yağış demek, Kuzum. Bak, hava değişiyor.

Fesleğen’in miyavlamaları dikkatimi dağıtıyor, oyuna odaklanamıyordum. Sonunda dayanamadım, anneannem balkona çıkınca bir gözüm telefonda, yarım tas süt koyuverdim Fesleğen’e. Ama anneannemden kaçır mı? Bazen arkasında gözü olduğunu düşünüyordum. Biyoloji sınavına burada hazırlanmak lazım dediğim balkondan, seslendi anneannem:

- Kuzum, boşuna uğraşıyorsun içmez o, sütü.
 - Ne yaptığımı nereden gördün, anneanne ya?
- Anneannem kıkırdayarak cevap verdi.
- İlla görmek mi lazım kuzum? Koklamak var, duymak var...
 - Yok artık, ben niye senin gibi duyup koklayamıyorum.
 - Eline yapışıp kalan telefondan kurtulamıyorsun ki ne koklayıp ne duyacaksın? Burnunun ucunu gördüğün yok senin.
 - Niye anneanne? Telefon duyularımın şarjını mı tüketiyor?

Bu arada, gerçekten Fesleğen süte dönüp bakmamıştı bile. İçimden “Bir kere de anneannem haklı çıkmasın” diye geçirdim. Tam bu sırada anneannem, çiçeğin saksını değiştirmiş, işini bitirmişti. Elinde bir tabak karnıyarıkla yanıma geldi. Cep telefonumu elimden çekip aldı ve tabağı uzattı:

- Hadi sıcak sıcak ye Kuzum. Soğursa bir şeye benzemez. Oyuna kilitlenmişim, gözüm telefonda kalmıştı.
 - Anneanne, çekmesene elimden şunu, zaten şarjım bitmek üzere, ben en iyisi eve döneyim, şarjım yok.
 - İki kaşık yemeden olmaz Kuzum, sana pişirdim, hadi. İsteksiz karnıyarığı didiklemeye başlamıştım ki bahçeden Fesleğen’in çılgılığı geldi. Balkon, bahçe içindeydi, hemen demirlerinden yere atladım. Anneannem arkamdan bağıırıyordu:
 - Depodan geliyor sesi, kurtuldu herhalde, ben de geliyorum.
- Depoya koştum, kapıyı aralayınca gördüklerime inanmadım. Fesleğen, gözleri kapalı, iki minik yavruyu yalayarak temizlemeye çalışıyordu. Ağzım açık olanları izliyordum. Hayatımda bu kadar güzel bir manzara görmediğimi düşündüm. Bu sırada anneannem yanıma gelmişti.
- Sonunda yavrudan mı Fesleğen Kuzum? Diyerek kendi çocuğuyla konuşur gibi şefkatle dertleşmeye başladı Fesleğen’le. Büyük bir hayranlık ve şaşkınlık içinde anneannemi izliyordum, gözlerinin içine baktım, gözlerinin sıcacık kahvesini ve bebeklerinde saklı merhameti, ilk kez böylesine apaçık görüyordum. Sevgiyle karışık bir hayranlıkla:
 - Kâhin olduğunu düşünmeye başladım anneanne, haklıymışsın, Fesleğen’in derdi başkaymış, dedim. Körmüşüm resmen, karnının şişliğini bile fark edememişim. Hamileymiş, nasıl anlamadım?
 - Kör olur musun Kuzum? Hep söylüyorum. Arada bırakın, elinize yapışıp kalan o şeyleri. Bakın, neler göreceksiniz o vakit.

- Anneanne bugün sende kalayım mı? Kedilere beraber bakarız, dedim.
Bu kez şaşırma sırası anneannemdeydi. Her gelişimde yalvarırcasına:
“Bugün bende kal, Kuzum der. Ben de neredeyse yangından kaçır gibi uzaklaştırdım, bu evden. Her zaman gülümseyen anneannemi ilk defa bu kadar mutlu gördüm. Şakalaşarak:
- Hani şarjın mı ne bitiyordu da eve dönecektin sen.
- Aman boş ver şarjı, telefonu, oyunu. Fesleğen’in yavruları, hayatımda gördüğüm en eğlenceli, en sevimli, en güzel şeyler.
- O zaman biraz süt getirelim Kuzum Fesleğen’e, dedi.
Deponun kapısını açtığımızda ilk yağmur damlaları toprağa düşmeye başladı. Mis gibi toprak kokusunu içime çektim. Anneanneme hayran hayran bakıp göz kırptım:
- Gerçekten, gözü yaşlıymış dedim...